

boš v življenju pogosto prejemal in njemu služil? Nikakor ne!

Vidiš, lani si bil smrtno bolan, malo, da nisi umrl. Ali nisi hvaležen Jezusu, da ti je dal zopet ljubo zdravje, da si dočakal ta srečni dan? Tega ne smeš nikdar pozabiti!

Kajne, da boš vedno priden! To bo največja tvoja sreča in moje največje veselje.

Vse lepo pozdravim, predvsem pa tebe
tvoj skrbni oče

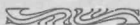
A. K.«

Tudi Stanko sam je pismo prebral še dvakrat, še trikrat in še večkrat.

Popoldne pa je sedel k mizi in pričel pisati pismo svojemu očetu na bojišče.

Tam zunaj pa so cvetele cvetlice...

Kancijan.

Rezikina sladkosnednost.

Jerica in Rezika sta si bili dobri prijateljici. Jerica je imela dobro mamico. Dobila je večkrat od nje kak dar. Po kosilu sta se navadno sešli prijateljici pred hišo Jeričinih staršev in premišljevali, kako in kam bi obrnili Jeričin »soldek«. Večkrat je bil Jeričin soldek »bel«. Tako sta ga poznali petletni deklici. In za »bel soldek« se že nekaj dobi. Doli koncem vasi je mokařica, ki ima polno škatljic z najboljšimi in najslajšimi rečmi. Pod vaško lipo je pa Vipavka, ki ima pred seboj polne jerbaze jabolok, češpelj, fig, grozdja. A vse manj se dobi pri njej za beli soldek kot pri mokařici. In mokařica je tudi bolj prijazna do otrok kot Vipavka. To dobro ve Rezika.

Rezika, ta sladkosnedka, je namreč speljevala Jerico za beli soldek. Morda bi ga Jerica ne bila niti zapravila pri mokařici ali Vipavki. A Rezika ji je prigovarjala tako dolgo, da ji je Jerica zaupala beli soldek, in Rezika je potem odhitela naravnost k mokařici. Oh, in tam se je izbralo toliko dobrega, sladkega!

In koliko je dala mōkarica za beli soldek! Źarečih lic in ponosno je prinesla Rezika nakupljene sladkosti Jerici. Sedaj se je šele vnelo prijateljstvo! No, Rezika je dobila kosček za potnino. A sladkosnedki ni bilo dosti. Zamizala je, prav malo je zamizala in iztegnila rjavo ročico:

»Petel, petel, margaretel,
kdor kaj da, v nebesa priskaklja;
kdor pa nič ne da, pa v pekel priromplja.«

Oh, Jerica se je pa bala priti v pekel. Seveda se je bala. Rajši je dala Reziki sladčico, da pride v nebesa.

Včasih se je zadovoljila Rezika z dvema sladčicama. A včasih je še iznova iztegnila ročico: »petel, petel, margaretel...«

Prišel je Miklavžev semenj. Kramarji so prišli in postavili šatore ter razstavili po njih obilo lepega in sladkega. Rezika je že vse jutro poželjivo gledala od daleč. In ko je bilo vse lepo razloženo, so prihajali ljudje. Tudi Miklavž je imel priti kupovat. Mati so povedali Reziki, da pride Miklavž kupovat opoldne, ko so otroci pri kosilu, da ga ne vidijo.

Rezika je imela nekaj denarja. Do šatorov ni daleč, Miklavža pa tudi še ne bo kmalu tja, si je mislila. Sedaj gotovo kupuje v sosednji vasi za ondotne otroke. Ne bo je videl. In kupila bo prav hitro. Saj bo Miklavž nosil šele ponoči. Dobila bo vse sladko in dobro šele jutri, ko bo vstala. In do tedaj je vendar še dolgo, dolgo. Sladko je pa le dobro. In čemu naj ji bodo soldki, ko se pa dobi toliko dobrega zanje.

Prav naglo je stekla izpred hiše. Nihče je ni videl. Pri prvem šatoru se je ustavila. Oh, tako prijazna žena je prodajala tam. Kar ves denar ji je dala Rezika. In potem je izbirala kolesca, srčeca, konjiča, Miciko, zvezdo, steklenko z vincem, vrček s pivom, še eno Tončko, košarico z jajčeci, zajčka, nekaj rdečih jagod. Še bi izbrala, a žena je že zavijala v papir. Vesela je potem Rezika odhitela domov, pa naravnost v drvarnico, kjer je nemoteno použila lepe, dobre reči. Oh, in jutri dobi še Miklavževe!

Potem je Rezika odšla v kuhinjo. Zunaj jo lahko še Miklavž vidi. Da bi le že bilo jutro!

Popoldne je postalo Reziki slabo. Seveda po tolikih použitih sladčicah! Morala je v posteljco. Mati so zvedeli od sosede, ki je videla Reziko skozi okno, da je jedla v drvarnici sladčice, in so jo okregali radi njene sladkosnednosti.

A najhujše je bilo še to, da Reziki ni prinesel Miklavž nič sladčic. Le nogavice, nabiralnik za denar in šibo. Morda jo je videl Miklavž, da je sama kupovala na semnju, ali pa je slišal, kako je bolna vzdihovala na posteljci.

Letos je pa Rezika učenka prvega razreda. In Jerica tudi. In če dobi Jerica bel soldek, tudi že ve, da je groš ali pa desetica, pa gal nese v šolo za Rdeči križ. Rezika ima pa doma hranilček in spravlja denar. To pa je že davno sklenila, da na Miklavžev semenj nikoli več ne pojde. Saj ji bo sam Miklavž prinesel dobrih sladčic, po katerih ne bo bolna. Samo dobrih sladčic bo dobila od Miklavža. Sladčice namreč ima Rezika še vedno rada, a sama jih ne kupuje več in tudi toliko naenkrat ne použije kot tedaj, ko jo je kaznoval sam Miklavž radi njene sladkosnednosti.

Franica Zupančič.

Jutranja.

Urno vstanite, škrjančki!
Zora že v polje gre v vas:
démantno njeno je krilo,
zlat jí je mladi obraz!

Kaj, da še spite, zaspančki?
Brž ji zapojte pozdrav:
ona kraljica je vaša,
ona gospa je dobrav!

Bogumil Gorenjko.

